

פרשת נגבים-חלק.המשך.

ובגירסת אבות דרבי נתן: "צדיקים, נוטל מהם יצר הרע ונותן להם יצר טוב".

דוד המלך, שהעיד בעצמו: "ולבי חלל בקרב", אמר: "חישבתי דרכי, ואשיבה רגלי אל עדותיך". "אמר דוד: בכל יום הייתי מחשב, למקום פלוני אני הולך ולבית פלוני אני הולך, והיו רגלי מביאות אותי לבתי כנסיות ולבתי מדרשות".

לנו קורה ההיפך: בכל יום אומרים אנו לעצמנו שהפעם נכון בתפילה, ומחשבותינו נושאות אותנו הרחק משם...

דרגה זו, שהרגליים הולכות מאליהן לבית המדרש, הרי היא בבחינת הכרח וטבע. זו היתה דרגתו של אדם הראשון לפני החטא, "שהיה עושה בטיבעו מה שראוי לעשות, כאשר יעשו השמים וכל צבאם, פועלי אמת שפעולתם אמת ולא ישנו את תפקידם", והיא שתהיה דרגתנו עם בוא הגאולה.

והשרישי הבעל שם טוב הקדוש זצ"ל שיש בנו בחינת: "קרבה אל נפשי גאלה", להתקרב באיזו בחינה לדרגת גאולה אישית. והאמת, שאכן קנינו אותה במימד מסויים. הרי איננו יכולים לאכול בלי ברכה תחילה וסוף. פוקחים עיניים, ומאליו נאמר: "מודה אני". ומוקצה, בשבת, הריהו "מוחוץ לתחום". מה כל אלו, אם לא בחינת הכרח וטבע, הרגל מושרשו. ואילו בענין חסימת הפה מדיבור אסור, עדיין יש התלבטות, ניטשת מלחמה. עדיין לא קנינו בו טבע והכרח. לא הגענו לדרגת הגאולה... עדיין נפשנו בכף הקלע, מתייסרת ומתחטבת...

וזו משימתנו, עבודת חיינו: להפוך יותר ויותר מצוות לשגורות, יותר ויותר מידות טובות לטבע, להתקרב יותר ויותר לגאולה אישית.

וזנכור, שכאשר היה אדם הראשון שלם עם כל מעשיו, מוכרח בהם, קודם החטא היה בגן העדן. כשחטא, ואיבד סגולה זו, גירש עצמו מגן עדנו. בראש ובראשונה גורש מגן העדן הפנימי שלו. גזר על עצמו חיי צער ועמל מפרך. כשנשוב למצבו, עם בוא הגאולה, ישוב להיות גן עדן עלי אדמות ובראש ובראשונה, בליבנו. האבות הקדושים, שיזכו להגיע לדרגה זו, זכו לחיים שהם מעין העולם הבא.

נדע אף אנו, שבכל שטח שנוסיף לכבוש לבחינה זו בתוכנו, נגיע בו לשלוה ולשלימות אישית, לפיסת גן עדן עלי אדמות. וזהו שנאמר בכתוב: "העידותי בכם היום את השמים ואת הארץ", תלמדו מהם להיות מוכרחים וטבעיים כמותם. "ובחרת בחיים", חיים רגועים ושלווים וערכיים!

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

<div></div>	<div></div>
השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".	שער ג פרק: כד.

יש גמי (סנהדרין יט.) מעשה שהיה עם שמעון בן שטח, וינאי המלך. ינאי המלך אמר לשמעון בן שטח: לא כשתאמר אתה, אלא כמה שיאמרו חבריך. נפנה לימינו - כבשו פניהם בקרקע, נפנה לשמאלו - וכבשו פניהם בקרקע. אמר להן שמעון בן שטח: בעלי מחשבות אתם, יבא בעל מחשבות ויפרע מכם. מיד בא גבריאל וחבטן בקרקע, ומתו, באותה שעה אמרו: מלך לא דן ולא דנין אותו לא מעיד ולא מעידן אותו.

והמצער כל איש מישראל, אף על פי שלא נכתב בו העונשים האלה, עובר בלא תעשה, שנאמר (ויקרא כה, יז): ולא תונו איש את עמיתו, ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (ב"מ נח ב): באונאת דברים הכתוב מדבר, והוא מענין הצער והמצוק, מלשון (ישעיה מט, כו): והאכלתי את מוניך את בשרם. ואמרו רבותינו זכרונם לברכה (ב"מ נט א): כל השערים ננעלו, חוץ משערי אונאה.

החכמים לא היו מסוגלים לענות למלך, אולי הם היו מסוגלים לעמוד נגד 'שרים'. היחיד שהיה מסוגל להתמודד היה, שמעון בן שטח, חכמי התורה שמסרו לנו את התורה מדור דור, רק עליהם יש לסמוך.

מה היה כאן, לפני שינאי המלך נכנס לביה"ד, מבחוץ עוברת תהלוכה מכובדת, הדיין בבית הדין מתקפל, עוברת עוד תהלוכה עוד פעם הדיין בבית הדין מתקפל, וכך עוד פעם, ועוד פעם, וכשהמלך היה נכנס לבית הדין, הנשימה היתה נעתקת. והם רואים ששמעון בן שטח מדבר בחוזק וללא מורא, לפחות שהחברים יעזרו פה אחד, שאסור שיהייה דבר כזה, אבל הם רק מורידים את הראש.

להרגשתו, לא מספיק לסיר הזה הגעלה, אלא צריך ללבן אותו, ורק אז טעם לפגם מהחזיר'.

- הוא יאמר לך: 'שום דבר, אין פשרות, אני לא מוכן לשמוע אתכם כלל!!!'

להרגשתו, לא מספיק לסיר הזה הגעלה, אלא צריך ללבן אותו, ורק אז

בס"ד	מצא את המסתתר							
לפרשת	וילך							
ללא פרסים								
מצא 18 מילים בתפזורת. במאוזן, במאונך ובאלכסון.	מצא מימרה מסתרת .							
ת	צ	ה	ש	ו	מ	ר	צ	ת
א	נ	ש	ב	ת	א	ת	ב	ז
נ	ת	כ	ה	ל	כ	ת	ה	צ
ל	פ	א	פ	י	ל	ו	נ	א
ד	נ	ע	ב	ד	ע	ב	ת	נ
ד	ה	ת	ע	ב	ו	ד	ה	ו
צ	ת	ז	ר	ה	א	ת	צ	ח
ת	כ	ד	ו	ר	ת	נ	צ	י
מ	ל	ב	ת	א	נ	ו	ש	ס
א	ת	מ	ו	ח	ל	י	נ	ת
נ	צ	ל	ו	ת	ד	י	ת	צ
ת	ו	כ	ס	צ	ב	ר	צ	ר
א	נ	ה	ט	מ	ש	ב	ת	א
ל	ת	י	ר	ח	א	ס	מ	מ
א	י	ר	מ	א	ה	פ	י	ת
ר	ל	צ	מ	ב	ר	ר	מ	א
ש	ה	ת	ר	מ	ו	ת	ש	ת
י	ק	י	ת	צ	ת	ג	ו	ע
צ	ת	מ	ב	ל	ח	מ	ת	צ

בס"ד	<i>אסונין מחפיותא אסות:</i> <p>הבוקר/ צהרים/ערב ?</p> <i>א סת איפוח?</i>	קח פסק זמן...
	בישיבת 'חכמה ומוסר' שכונת בנה ביתך רח' התאנה 2 רכסים. <p>בנשיאות הרב"ג אברהם טוויל הכהן שליט"א ראש הישיבה.</p>	
	לפרטים : הרב נתנאל ירב , טל': 7124735 - 052 .	
	<i>שמות האירוח היוצרות רק לכווקיט.</i>	
	בימי שני מדי שבוע מתקיים שיעור מפי ראש הישיבה שליט"א בשעה 19:45 בבית הכנסת הלבן ברח' אברבנל, בקרית חיים מערבית.	
	בכל יום שני בשעה 20:15 מתקיים שיעור תורה בביהכ"ס "נצר יעקב" ברח' ט'רניחובסקי 9, קרית בנימין קרית אתא. ע"י אחד מרבני הישיבה.	
	עין בִּרְיֻכּוֹת כל הזמן?...	

ההמשך יובא בעוד שבועיים אי"ה.

הגאון רבי יוסף בירדוגו זצ"ל.

אישה אחת באה לפני **הגאון רבי יוסף בירדוגו זצ"ל**, רבה של רבאט שבמרוקו, והביאה לפניו ולפני דייני בית דינו עדים שראו את בעלה הרוג בדרך העולה אל מרקש. חקרו הדיינים את העדים ומצאו את עדותם מכוונת נתנו בידה היתר נישואין, כדין אלמנה, והורו לה להחתים גם את הרב. נטל הרב את היתר הנישואין ואמר לה: "שובי כעת מחר".

באה למחרת, ודחה אותה למחר. באה ביום השלישי, ודחה אותה ליום הרביעי.

כך באה יום יום, משך ארבעה חודשים, עד שסבלותה פקעה. אמרה לרב: "מוותרת אני על חתימתו. יתן לי את היתר הנישואין החתום על ידי הדיינים". אך הרב סירב, ואמר לה לשוב למחר..

הלכה אל הדיינים, וקבלה על הרב. עלו הדיינים אל הרב, ושאלו לפשר דבר. אמר: "מה אוכל לעשותו בכל יום אני טובל את הקולמוס בדיו, כדי לחתום וידי ממאנת לחתום! בואו נחכה עוד שבוע ימים. בשבוע הבא, בעת כזו, אם לא אחתום - אתן בידה את היתר שלכם".

אמרו: "טוב הדבר".

וכעבור שבוע ימים, שב בעלה בריא ושלם!

שאלוהו היכן היה, וסיפר שהעלילו עליו בגניבה, וחבשוהו לשנה שלימה. בצאתו בבית הסוהר חלה, ורק עתה קם מחליו, ובא..

קרא הרב לאישה ולעדים. וסיפרו, שהאישה באה לפניהם בבכיות וסיפרה שבעלה מת ויש לה עדים במדינה אחרת, ואם לא יעידו תשאר עגונה כל ימיה. ריחמו עליה, ובאו להעיד...

הלכות: אופנים שפטור מלענות אמן.

אופנים שפטור מלענות אמן

שו"ע סעיף ב': **השומע אחד מישראל המברך וכו' חייב לענות אחריו אמן.** ובשני אופנים שונים מצינו בפוסקים לפטור מעניית אמן אף על פי שהמברך בר חיובא ומברך כהוגן וכדין.

א. מי שאומר תהילים או שאר פסוקים ונמצא בפסוקים של דברים הרעים, ושמע חבירו מברך, פטור מלענות אמן שלא יהיה כמקבל ח"ו את הקללה.

ב. מי שעוסק בלימוד תורה או בשיחה בדברי תורה, הגם שרשאי לענות אמן מכל מקום אינו חייב אם מפריע לו הדבר לריכוז בלימוד התורה, והוא כעין העוסק במצוה פטור מן המצוה, ויש שהוסיפו לומר שה"ה המתפלל (אפילו במקום שמותר להפסיק לאמן וכו') או האומר תהילים ושאר תחינות וכדו' אם מפריע לו כשיצטרך לענות אמן.

ועניית 'יהא שמיה רבה' בכלל הפטור, אבל קדושה וברכו ומודים ועמידה בעת נשיאת כפיים אזי אם לומד בחדר אחד יחד עם הציבור חייב לענות עמהם, שהרי אם לא יצטרף עמהם יהיה הדבר ניכר, ויש אומרים שבלימוד תורה ברבים פטורים בכל ענין גם מדברים אלו.

עניית אמן אחר המברך שלא כנוסח הברכה, המתפלל שמו"ע בקול, חרש ושוטה, ומי שאינו שומר מצוות

שם : אבל אם היה המברך אפיקורוס או כותי או תינוק או שהיה גדול ושינה ממטבע הברכות אין עונים אחריו אמן.
ומהו בגדד שינה ממטבע הברכות עיין לעיל סי' רי"ד אות א'. אמנם אדם עם הארץ ופשוט אך ירא שמים ומתנהג בתמימות וישרות הטועה בברכותיו מחוסר ידיעה או שימת לב, וכונתו טוהרה לשמים, מותר לענות אחריו אמן.

ואחר ברכות חרש שאינו שומע ואינו מדבר (אלא למד מעט תיבות בלשון עלגים), או שוטה אין לענות אמן בכל ענין דהמה פטורים מכל מצוות שבתורה.

והשומע את חבירו להתפלל ברכות שמונה עשרה, דנו הפוסקים אם יענה אחרי ברכתיו אמן, אמנם כשמתפלל ביחידות או בתפילה של ר"ה ויוה"כ שמדינא מותר להגביה מעט הקול יענה השומע אמן.

אמן אחר נכרי המברך או מאחל ליהודי

שם : ועונים אמן אחר עכו"ם אם שמע כל הברכה מפיו. אך אינו חובה אלא רשות, ויש הנוהגים לא לענות אמן אחריהם.
ובכל ענין אין הדברים אמורים אלא כשהנכרי מברך כנוסח חז"ל (בלשון הקודש או בשאר לשונות העמים), אבל אם מברך או מאחל איזה ברכה ליהודי ומזכיר שם שמים בברכתו, אין לענות אמן אחר ברכתו כי שמא כוונתו לשם העז"ז שלו, אבל אם אומר ליהודי אלוקיך יעזרך וכדו' רשאי לענות אמן.